

Arrest

nr. 122 756 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat P. VALKENBORG en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Kabul.

In 2007 behaalde u uw diploma secundair onderwijs. U solliciteerde bij Afghan Besim (Afghan Wireless) en werd daar in maart 2007 aangenomen als klantendienstmedewerker. In april 2009 startte u met uw studies tot Bachelor in de Business Administration aan de universiteit in Kabul, die u in 2011 voltooide. Gedurende uw studies bleef u bij Afghan Besim aan de slag. In 2008 transfereerde u naar de back office en in 2009 werd u sales adviseur.

Op 15 mei 2013 vroeg het hoofd van Afghan Besim, A.(...) R.(...), u om 200 zilveren SIM-kaarten te deblokken en naar H.(...) A.(...) S.(...), de regionale manager van Afghan Besim in Kandahar, te sturen. Omdat het in Afghanistan niet legaal is om SIM-kaarten te deblokken zonder dat de gegevens

van de eindgebruiker gedocumenteerd en geregistreerd zijn, maakte u hiertegen bezwaar. Uw baas droeg u echter op het toch te doen. Dezelfde dag maakte u de kaarten via een chauffeur over aan H.(...) A.(...) S.(...).

Op 18 juni kwamen medewerkers van de Afghaanse inlichtingendienst naar uw kantoor om te informeren naar deze SIM-kaarten. U werd meegenomen naar de gevangenis en ondervraagd. Zes van de door u illegaal gedeblokkeerde SIM-kaarten waren bij zelfmoordaanslagen van de taliban op lijken van taliban aangetroffen. U werd er daarom van beschuldigd banden te hebben met de taliban. U ontkende en zei dat u gehandeld had op bevel van A.(...) R.(...). Uw ondervragers vertelden u echter dat hij alles ontkende. Hierop vroeg u dat uw ondervragers naar H.(...) A.(...) S.(...) zouden bellen, zodat hij kon bevestigen dat hij de kaarten via uw baas aan u gevraagd had en dat u ze naar hem had opgestuurd. In het telefoongesprek dat u en de mensen van de inlichtingendienst met H.(...) A.(...) S.(...) hadden, ontkende hij echter alles. Hij bedreigde u bovendien via de telefoon en zei dat als de overheid u niet zou straffen, hij dat wel zou doen.

U werd een vijftiental dagen vastgehouden en dagelijks ondervraagd over uw terroristische affiliaties, die u bleef ontkennen. Ondertussen regelde uw vader met zijn neef, H.(...) M.(...), uw ontsnapping uit de gevangenis. H.(...) M.(...), een machtig en bekend eigenaar van een bouwfirm, kocht bewakers om met 30 000 USD. U werd in de nacht van 3 juli in het grootste geheim buiten de gevangenis gesmokkeld door bewakers en aan H.(...) M.(...) overgedragen. U dook onder bij H.(...) M.(...).

Een paar dagen nadat u bij hem was ingetrokken, kregen uw ouders een eerste keer bezoek van de inlichtingendiensten, die naar u op zoek waren. H.(...) M.(...) wou dat u zo snel mogelijk het land verliet.

Op 21 juli 2013 hebt u Afghanistan verlaten. U kwam in België aan op 22 juli 2013 en u diende een asielaanvraag in op 23 juli 2013. In België had u in augustus 2013 eenmaal contact met H.(...) M.(...), die u vertelde dat sinds uw vertrek de inlichtingendiensten nogmaals bij uw ouders waren binnen gevallen. Ook had een onbekende man in burger bij uw ouders naar u geïnformeerd en gezegd dat u zich moest aangeven. H.(...) M.(...) vroeg u tijdens dit telefoontje om hem niet meer te bellen, aangezien hij zelf ook bang was. Sindsdien hebt u met niemand in Afghanistan nog contact gehad.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara; een certificaat teambuilding; een certificaat sales management; een foto; een badge van uw werk; uw studentenkaart; uw bankkaart.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolging vreesde vanwege de Afghaanse autoriteiten en H.(...) A.(...) S.(...). Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst worden er aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal hebt afgelegd. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe dat H.(...) A.(...) S.(...) u op 15 mei 2013 twee keer opbelde in verband met de SIM-kaarten die u naar hem moest sturen (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.08.2013 (CGVS 1), p. 8 en 12). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt u zich echter niet te kunnen herinneren of H.(...) A.(...) S.(...) u één dan wel twee keer belde die dag (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.11.2013 (CGVS 2), p. 5). Het is merkwaardig dat u over de details van uw verhaal dergelijke inconsistente verklaringen aflegt. Bovendien kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich beter kunt herinneren hoe vaak een dergelijk belangrijk en invloedrijk man als H.(...) A.(...) S.(...) u belde in het kader van de illegale activiteit waarin u door zijn toedoen verwickeld was geraakt (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 4; zie gehoorverslag CGVS 1, p. 9 en 14; zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4).

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over de naam van de vrouw van het departement Facturatie die u op 18 juni op de hoogte bracht van het feit dat de inlichtingendiensten vragen hadden over de documenten die bij de 200 SIM-kaarten hoorden die u naar Kandahar had gestuurd. Zo stelt u tijdens het eerste interview bij het CGVS dat die vrouw K.(...) heette (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8), maar verklaart u tijdens uw tweede interview dat die vrouw F.(...) heette (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 2, 6 en 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat K.(...) weliswaar ook op het departement Facturatie werkte, maar dat u haar niet hebt genoemd (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 14). Nochtans blijkt ook uit de bijhorende tolkennotities van beide gehoren dat u de eerste keer K.(...) vermeldde en de tweede keer F.(...). Aangezien deze vrouw de eerste was die u op 18 juni aansprak op het feit dat er problemen waren met de door u gedeblokkeerde en verstuurd SIM-kaarten, speelt zij een belangrijke rol in uw asielrelaas. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u zichzelf tegenspreekt wat betreft haar naam.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer de inlichtingendiensten precies met uw baas R.(...) hebben gepraat en wat R.(...) dan precies aan hen geantwoord heeft. Zo stelt u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat R.(...) de autoriteiten vertelde dat u, H.(...), de kaarten zelf had geactiveerd en dat u zijn naam noemde om zelf niet met de taliban te worden geassocieerd (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Hieruit blijkt dat de autoriteiten pas met R.(...) spraken nadat ze met u al hadden gepraat. Nochtans verklaart u tijdens uw tweede gehoor expliciet dat het personeel van de inlichtingendienst met R.(...) sprak voor ze naar u kwamen en stelt u dat R.(...) hen vertelde dat ze terecht moesten bij de persoon die de kaarten had geactiveerd (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Het is vreemd dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn.

Evenmin consistent zijn uw verklaringen over wat er precies is gebeurd na uw arrestatie. Zo is het treffend dat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS beweert dat men u na uw arrestatie vier uur lang alleen liet zitten vooraleer uw ondervraging begon (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8 en 13), terwijl u tijdens het tweede interview bij het CGVS stelt dat u amper één of twee uur alleen werd gelaten voor uw ondervraging (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 7 en 8). Bovendien is het onduidelijk wie wanneer precies het woord nam tijdens het telefoongesprek dat tijdens uw ondervraging met H.(...) A.(...) S.(...) werd gevoerd. Uit uw eerste gehoor bij het CGVS blijkt dat u als eerste het woord nam in dat gesprek en uzelf en uw problemen voorstelde (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u echter dat eerst een agent van de inlichtingendiensten het woord nam, u voorstelde en uitlegde wat het probleem was en dat u pas daarna inpikte in het gesprek (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Het is hoogst opmerkelijk dat u over dergelijke details van uw eigen vasthouding niet op een meer consistente manier kunt vertellen. Des te opmerkelijker is dat u pas tijdens uw derde interview voor de Belgische asielinstanties vertelt dat u tijdens uw vasthouding gemarteld werd (zie gehoorverslag CGVS 2, p.12). Zowel tijdens uw interview bij DVZ als tijdens uw eerste interview bij het CGVS vertelt u niets over de martelingen die u in uw tweede interview bij het CGVS beschrijft. U komt in het eerste interview voor het CGVS niet verder dan te stellen dat u één keer op uw gezicht werd geslagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, werpt u als argument op dat er u tijdens de vorige interviews niet expliciet werd gevraagd of u werd gemarteld. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien u werkelijk gemarteld werd, u deze feiten spontaan zou vertellen wanneer u naar uw problemen in Afghanistan werd gevraagd.

Bovendien bevat uw asielrelaas een aantal vreemde en ongeloofwaardige elementen. Zo is het in de eerst plaats vreemd dat uw relaas van een dubbelzinnige houding ten opzichte van H.(...) A.(...) S.(...) getuigt. Zo stelt u tijdens elk van de drie interviews voor de Belgische asielinstanties dat u H.(...) A.(...) S.(...) een belangrijk man is die banden heeft met de taliban (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 4; zie gehoorverslag CGVS 1, p. 9 en 14; zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Desondanks beweert u tijdens uw tweede interview dat u de orders van H.(...) A.(...) S.(...) meermaals naast u neerlegde en dat iedereen op kantoor daarvan op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 12). Het is vreemd dat u zich op die manier zou opstellen ten opzichte van een dergelijk machtig man. Bovendien stelt u tijdens uw tweede interview dat u zich niet te veel vragen stelde over de bestemming van de illegale SIM-kaarten aangezien de bevelen van H.(...) A.(...) S.(...) en uw baas kwamen, beiden betrouwenswaardige mannen (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Gelet op uw verklaringen omtrent de banden van H.(...) A.(...) S.(...) met de taliban getuigt het van een vreemde naïviteit dat u beweert niet te weten waarvoor de SIM-kaarten dienden en dat u meende dat de SIM-kaarten voor iets anders waren bestemd (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Nochtans had u, toen uw baas u opdroeg de 200 zilveren SIM-kaarten te versturen, al geopperd dat u hiermee in de problemen kon komen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 8 en zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). In dat opzicht is het ook vreemd dat u in uw e-mail correspondentie met H.(...) A.(...) S.(...) na het verzenden van de 200 illegale gedeblokkeerde SIM-kaarten niet explicieter vraagt naar de documenten betreffende deze SIM-kaarten (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 5 en 6). Daarnaast is het ook een vreemde en ongeloofwaardige gang van zaken dat de ondervragers u toestaan om vanuit de gevangenis met H.(...) A.(...) S.(...) te bellen. Bovendien getuigt uw houding hierin ook van een onverklaarbare naïviteit wanneer u meent dat een dergelijk machtig, invloedrijk en ongenaakbaar man als H.(...) A.(...) S.(...) over de telefoon zijn schuld in de zaak van de SIM-kaartfraude zou bekennen.

Ten slotte is het bijzonder vreemd en opmerkelijk dat u er niet in slaagt uitgebreid te vertellen over de aanslag in Pansjir, waarbij verschillende door u gedeblokkeerde SIM-kaarten werden teruggevonden, en die onder meer tot uw arrestatie en later tot uw vlucht uit Afghanistan heeft geleid. Zo weet u enkel dat de aanval buiten het huis van de gouverneur plaats vond en kunt u zelfs niet zeggen wanneer de aanval precies gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 14 en 15). Gelet op het belang van deze aanslag in de context van uw problemen in Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u hierover uitgebreider en gedetailleerder zou kunnen vertellen.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde bewijsstukken veranderen

bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara, bankkaart en studentenkaart bevatten enkel informatie omtrent uw identiteit, nationaliteit en opleiding, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Uw badge van Afghan Wireless, de voorgelegde foto en de certificaten bevatten dan weer enkel informatie omtrent uw professionele achtergrond, die in deze beslissing evenmin ter discussie staat. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout maakt gezien de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids-, motiverings-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens stelt verzoeker dat hij momenteel allesbehalve een ‘gewone burger’ is. Vanuit de inlichtingendienst beschouwt men hem als een taliban-strijder en vanuit de taliban aanziet men hem als een verrader.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: mailverkeer met F. N. en K. A., documenten van de inlichtingendienst omtrent A. H. en een Franse vertaling van deze documenten, de overdracht van de SIM-kaarten en de nummers van de tweehonderd SIM-kaarten.

Per aanvullende nota van 12 maart 2014 bezorgt verzoeker de Raad de originelen van de documenten van de inlichtingendienst omtrent A. H.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker in zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende keren dat hij op 15 mei tweemaal werd opgebeld door H. A. S. om te vragen hoe de SIM-kaarten zouden worden opgestuurd (stuk 10, gehoorverslag, p. 8, 12). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weet verzoeker echter plots niet meer of hij eenmaal of tweemaal werd opgebeld door H. A. S. en stelt hij uiteindelijk dat hij hem eenmaal opbelde, maar dat hij het niet meer precies weet (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoekers verklaring dat hij vaak telefoon kreeg op kantoor waardoor hij zich dit niet kan herinneren (stuk 4, gehoorverslag, p. 5), kan gezien de cruciale rol van H. A. S. in verzoekers asielrelaas geenszins overtuigen (stuk 17, vragenlijst, p. 4; stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8, 9; stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in beide gehoren zei dat hij tweemaal werd opgebeld en dat dit aldus verkeerdelijk genoteerd werd in het tweede gehoorverslag, stelt de Raad vast dat uit dit gehoorverslag blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe zei dat H. A. S. hem één of twee keer heeft opgebeld om vervolgens te besluiten dat hij hem één keer belde (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Tevens stelt verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij op 18 juni op de hoogte werd gebracht door K. van het departement facturatie dat de inlichtingendiensten de papieren van de tweehonderd SIM-kaarten hadden opgevraagd (stuk 10, gehoorverslag, p. 8). Tijdens zijn tweede gehoor verklaart verzoeker daarentegen dat de vrouw van het departement facturatie die hem contacteerde F. heet (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker dat K. ook op de dienst facturatie werkte, maar dat hij haar nooit heeft vernoemd (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Dit is geenszins aannemelijk aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk op de hoogte kan zijn van de naam K. indien verzoeker deze niet zou hebben vermeld. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij tijdens zijn eerste gehoor niet op de naam F. kon komen en de naam van het hoofd van de dienst facturatie, met name K., opgaf. Verzoeker zou na het eerste gehoor de juiste naam hebben opgezocht en deze in het tweede gehoor vermeld hebben. De Raad stelt vast dat dit geenszins strookt met verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede gehoor dat hij de naam K. nooit zou hebben vermeld. Deze verklaring komt de Raad dan ook over als een gekunstelde *post factum* verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de inlichtingendiensten hem na zijn arrestatie vier uur alleen in een kelder opsloot (stuk 10, gehoorverslag, p. 8, 13). Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker daarentegen dat hij een of twee uur alleen in deze kelder zat (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt steeds te hebben verklaard dat hij vier uur alleen werd gelaten, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor tot tweemaal toe verklaarde een uur of twee in de kamer te hebben gezeten alvorens de inlichtingendienst hem vragen begonnen te stellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat gedetineerden vaak geen besef van tijd hebben in gevangenschap, stelt de Raad vast dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op zijn minst dezelfde tijdsinschatting zou geven over de verschillende gehoren heen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor dat de agent van de inlichtingendienst aan verzoeker vroeg om naar H. A. S. te bellen, waarop verzoeker met H. A. S. zou hebben gesproken aan de telefoon, die echter alles ontkende en verzoeker beledigde (stuk 10, gehoorverslag, p. 8). In het tweede gehoor verklaart verzoeker echter dat de agent eerst zelf met H. A. S. sprak en dat verzoeker pas begon

te spreken toen H. A. S. zei dat hij van niets wist (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift een nieuwe versie van de feiten geeft en stelt dat hij eerst met H. A. S. sprak die erkende dat de SIM-kaarten voor hem bestemd waren, maar alles opnieuw ontkende toen de agenten het woord namen. Dit strookt echter geenszins met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde immers dat H. A. S. steeds ontkende en zei dat hij van niets wist, zowel toen de agenten met hem spraken als toen verzoeker het woord nam (stuk 10, gehoorverslag, p. 8; stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9; stuk 17, vragenlijst, p. 4). Nergens uit verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat H. A. S. eerst zijn betrokkenheid zou hebben erkend en de feiten pas ontkend zou hebben toen de agenten het woord namen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de gehoren telkenmale in het Engels plaatsvonden en bijgevolg werden omgezet van Dari naar Engels en vervolgens van Engels naar Nederlands en de bovenstaande tegenstrijdigheden tracht te weerleggen doordat de tolken en interviewer aldus hun eigen invulling aan verzoekers feitenrelaas gaven, stelt de Raad vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens beide gehoren zowel in het begin als op het einde aan de tolk goed te hebben begrepen (stuk 10, gehoorverslag, p. 2, 14; stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 15).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet dat hij werd gemarteld door de inlichtingendiensten (stuk 17, vragenlijst, p. 4). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 17, vragenlijst, p. 2). Tevens stelt verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep (stuk 10, gehoorverslag, p. 2). Bovendien vermeldde verzoeker de martelingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest ook niet tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelde weliswaar dat hij geslagen werd toen hij tegen de inlichtingendienst zei dat hij geen info had, maar sprak geenszins over de martelpraktijken met koud water en de wurgingen die hij tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt (stuk 10, gehoorverslag, p. 13; stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naliet om hem hier vragen over te stellen en dat hij aangaf te zijn geslagen toen hij hiernaar gevraagd werd, stelt de Raad vast dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Overigens stelt de Raad vast dat de vraag luidde wat er gebeurde na zijn arrestatie (stuk 10, gehoorverslag, p. 13). Bijgevolg kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij dit zou hebben vermeld. Bovendien verklaarde verzoeker op het einde van het gehoor alle problemen te hebben verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en kreeg hij de kans om opmerkingen te geven (stuk 10, gehoorverslag, p. 14).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Het e-mailverkeer met F. en K. kan verzoekers tegenstrijdige verklaringen desbetreffend geenszins verschonen noch verklaren. Wat de documenten van de inlichtingendienst betreft, stelt de Raad bovendien vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Wat betreft het document dat betrekking heeft op de overdracht van de simkaarten, stelt de Raad vast dat het slechts een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het document met de tweehonderd SIM-kaarten ten slotte blijkt slechts een lijst met nummers te zijn en kan geenszins afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013; COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarming niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen gewone burger is omdat hij door de inlichtingendienst beschouwd wordt als een taliban-strijder en door de taliban als een verrader, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF